

ÚJ FOLYAM. V. KÖTET.

2. SZÁM.

BUDAPEST, 1888. JANUÁR 8.

Szerkesztőség és kiadóhivatal: IV. ker., Kecskeméti - utca 6. szám (Pallas irodalmi és nyomdai részvénytársaság).
Előfizetési árak: egész évre (két kötet) 8 forint; félévre (egy kötet) 4 forint; negyedévre 2 forint. *Egyes szám* ára 16 krajczár.

A SZUSZ.

— Humorisztikus regény, írta Szabó Endre. —

I.

(2. közlemény.)

EGY ISMERETLEN, A KIRE MINDJÁRT RÁISMERÜNK.

Csizmazia fa-kapta,
Mind hunczut az ebadta!

Az gögös fejvetéssel felett:

— Már majd csak olyan akkurátus ember után nézünk, a kinek a hivatala diákul van.

A fiatal ember eltalálta, hogy minisztert akarnak képviselő-jelöltül felkérni.

— Hm! — szolt aztán, — akkor már bizonyos a Lonsár bácsi polgármestersége.

Lonsárnak nagyon tetszett ez a kijelentés, de azért nem engedett a durezájából, csak a vállával vont egyet a mi azt akarta jelenteni, hogy micsoda nagy dolog van abban, ha ő polgármester lesz, mikor már régen megérdemelte volna ezt a hivatalt.

— Hát aztán, kedves Lonsár bácsi, még akkor is csak tovább fog makacszkodni s nem adja nekem Mariskát? — kérdezte a fiatal ember szives hangon.

— De épen akkor nem adom még egyszer, — dült ki Lonsárból a dölyf, — sőtleg valamely igazi urat fogándok fiam-uramnak nevezni.

— Hát hiszen majd meglátjuk, — szolt a fiatal ember mosolyogva s hagyta Lonsárt az ő nagyravágyó büszkeségében.

A vonat Czeglédre érkezett.

Tanácsos uram felébredt a zökkenésre s Lonsár urammal egyetemben leszállottak, hogy egy pohár sörrel enyhítsék nagy melegüket.

A fiatal ember utánuk ment s valami jó juthatott az eszébe, mert nagyot nevetett magában. A pályaudvaron elbúcsuzott úti társaitól s kijelenté, hogy ő csak idáig utazott, itt van dolga. Mig Lonsár és Savanyú odabent iddögáltak, azalatt a fiatal ember fel s alá sétált a pályaház tornácán és nézte, a mint ide-oda tologatták, összeállították a Pestre, Temesvárra és Szolnokra menő vonatokat; egyszer aztán egy csengetésre beszalad az ivóba s azt mondja a két polgárnak:

— Savanyú uram, Lonsár bátyám, siessenek, mert mindjárt lekésnek.

Azok összekapták magokat, kiszaladtak s miután a fiatal ember a legközelebbi sinen álló vonathoz vezette őket, beszálltak és nyomban elterültek egyik az egyik padon, a másik a másikon. A vonat nem sokára elindult — vivén a csizmadiát és úti társát nem ám Pestre, hanem vissza Csarabuly felé.

A fiatal ember nagyot kaczagott jól sikerült csinijára s felült a Pest felé menő vonatra.

Loncsár uraimék pedig csak a harmadik stácziónál, mikor a konduktor a jegyeket jött átlukasztani, tudták meg, hogy ők haza felé mennek és nem Pestre, a miért majd agyon ípította a guta a politikus eszmiadiát, — nem annyira az egy napi idő-veszteséget, mint azért, hogy ez a csúfság a tanácsos Savanyú előtt történt meg rajta s ez által csorbát szenvedett nemcsak tekintélye, hanem bölcsessége is.

II.

A „GYÜTT-MENT”.

Elmennék én tihozzatok az este,
Ha az apád a kapuba' nem lenne.

Minden alföldi városban, de leginkább Csarabulyban két részre eszlik a lakosság: az egyik részt képezik a bennszülöttek, a kik ezt a mivoltukat nem kevesebb büszkeséggel emlegetik, mint a római polgár, a ki azt mondta: «civis romanus sum». — s a mit a csarabulyi ezivis olyanformán fejez ki, hogy ha Bécsben kérdezik is tőle, hogy «hova való kend?» azt feleli rá. «hova a fekibe való volnék, ha nem Csarabulyba». Innen van aztán az a mérhetetlen dölyf is, a melylyel a szomszéd városokbéli embereket lenézi. — A másik részt képezik a «gyütt-mentek»; ezek közé tartoznak a más helyről oda került tisztviselők, tanárok, zsan-dárok és finánczok. Ezekkel szóba áll ugyan egész barátságosan a bennszülött pógár, de mihelyt elválik tőle, olyan bizonyosan azt dörmögi rá magában, hogy «adta gyütt-mentje!» — a milyen bizonyosan keresztet vet magára, mikor a templomba belép.

Ilyen gyütt-ment ember volt pedig Kerekes Lajos, t. i. az a fiatal ember is, a kit az imént Loncsár és Savanyú uraimék társaságában láttunk Czeglédig utazni, s a ki mesterségére nézve ügyvéd vala.

Ez a Kerekes Lajos pedig úgy volt meggyőződve, hogy ő ugyan sok mindenütt megfordulván, sok minden szépet látott, de olyat, mint a Loncsár uram leánya, Judit leányasszony, még soha és sehol. Aztán a mi még szebbé tette Juditot, hát az az volt, hogy Loncsár uram nem kímélte annak idején a költséget: kineveltette a leányát úgy, hogy a tisztartó se különbben a magáét. Viczispánnak vagy afele nevezetességnek szánta Loncsár uram az ő szép és művelt leányát.

Hát most aztán ez a «gyütt-ment» veti rá a szemét. Nojszen! csak azt lesse!

Mikor legelőször észre vette, hogy a fiatal fiskális és Judit jó szemmel néznek egymásra, Loncsár uram menten kiadta a parancsot a leányának:

— Ezen tintanyaló pedig akkor jöjjön ide, ha eszmiadit akar magának csináltatni, — azt szeretheti, mert az jól meg van csinálva.

— De édes apám, Kerekes úr igen derék, művelt ember.

— Gyütt-ment, eb a lelke! Nem hozzád való.

— Oh, oh! Örülhetek én, a eszmiadia leánya, ha szóba áll velem doktor Kerekes Lajos, köz- és váltó-ügyvéd.

Szerencsétlen Judit! Nem tudod mit cselekszel, mikor oly vakmerően összeméred a gyütt-mentet a helybeli polgárral!

Loncsár dikicse villám-gyorsan nyisszant végig a talpbőrön, a mely épen a kezében volt a nagy mesternek, elvágta ott is a talpat, a hol nem kellett s a végén nagy pengéssel villant magasra. Azonközben a vére sem pihent Loncsár uramnak, hanem hol felnyargalt az arczára, hol lezuhant a talpa környékére, idézven elő a nemes eszmiadia-arczon hol verdi-verességet, hol haló-halványságot. Rettenetes, nyomott pillanat. A eszmiadia-legény félre fordította a fejét s magában nevetett, az inas gombolyaggá kapta magát össze, mukkanni se mert és ösztönszerűleg a fal felé fordította a hátát, Judit leányasszony pedig durczásan nézett ki az ablakon. A mint e csoportban ott ült a háromlábú széken Loncsár András uram, marokra szorított és ilyen állapotban magasan felejtett dikicsével, balkezeiben a ketté nyisszantott bőrrel: igazán, nagyon szobrászi volt; különösen volt az egész helyzetben valami a Laokoon-csoportból — persze eszmiadiás kiadásban.

— Mit? és hogyan? — lihegett Loncsár András, nem találva hirtelenében a hatodik határból való szavakat s rászánván magát, hogy hát közönséges kifejezésekben pöfögtesse ki haragos megbotránkozását, — hát te? te szólsz így? Loncsár Judit? Hát tudod te, hogy ki vagyok én? Először is nemes ember, másodsor iskolákat végzett ember, harmadszor a nemzeti eszmiadia-művészet atya-mestere: igen: atya-mestere, mert ő Felségének lehet generálisa, minisztere, különb-nél különb a hazában, de ilyen eszmiadiája — —

Nem fejezte be, csak felfordítá szemét a mestergerenda felé s majd elsírta magát nagy keserűségében. Aztán mint a ki nagyot határozott, nagy komolysággal feállt, a tőkére vágta dikicsét, bőrét s méltóságosan megállt az inas előtt, a ki e kitüntető figyelem folytán úgy reszketett, mint a kocsonya.

— Miska! — szolt Loncsár András olyan komoly hangon, mint egy apostol. — Miska, emelkedjél fel a földiekről, (már hogy a földről, a hol ült) s elmenvén menj el ezen minutában az alvilágba (t. i. az alvégre) s mondd meg ott nemzetes Csuri Lajos színész barátomnak, hogy méltóztasson hozzám egész alázattal eljönni, mert itt szín-változás leszen. Érttetted?

— Igenis értettem.

Értette macskát! Hanem azért jól elvégezte követését. Csúri Lajos *színész*, azaz: czég-festő, eljött Lon-

csár András uramhoz, a ki azalatt legalább tizenöt-ször meggyőződött róla, hogy a műhely hossza öt nagy, mérges, de mégis méltóságos lépés.

— Itt vagyon-e a mesterség? — kérde tekintélylvel a belépő czégfestőtől. Aztán be sem várva a feleletet, kivezette vendégét a háza eleibe, a Miskával létrát hozatott, levétette a csizmadia-czéget, megmagyarázta a czégfestőnek, hogy mit csináljon azzal s egy hét múlva új czég fényeskedett a Loncsár házában.

De még milyen czég! Hogy ezt kellőkép méltányolhassuk, előre kell bocsátanunk, hogy Kerekes Lajos épen szemben lakott Loncsárékkal s annak a házára egy kis tábla volt felszegezve, a kis táblán következő felírás: «*Dr. Kerekes Lajos köz- és váltó-ügyvéd*».

Hát ezzel a felirással most jóval magasabb helyről, rikitó színű tábláról, csúfolkodva nézett farkas-szemet Loncsár uram czégtáblája, a melynek felírása következőkép szolt: «*Dr. Loncsár köz- és váltó csizmadia.*»

Hát ez mi? — kérde az egész város nevetve, de nem annyira a Loncsár, mint a Kerekes Lajos ügyvéd kontójára.

Az új czég miatt Judit kérdőre is vonta apját.

— Hát édes apámnak mi jutott eszébe azzal a furcsa czéggel?

— Semmi különös, — felelt komolyan Loncsár uram, — csak bebizonyítottam, hogy én is vagyok olyan rangbéli, mint a te... az a Kerekes Lajos. Punktum.

— De az ég áldja meg édes apámat: hát micsoda doktor maga?

— Acsoda, a micsoda doktor a fiskális: ha a kiválóbb fiskálisokat doktornak czimezik, akkor engemet, mint a legjobb eszmadia-t csakúgy megillet az a titulus.

— No jó; de hát aztán mit jelent az a «köz- és váltó» czim.

— Az meg épenséggel hivatalosan dukál nekem. Vagy nem dolgozok-e én köz-munkát és váltó-munkát? A mit a vásárra készítek: az köz-munka, a mit pedig megrendelésre: azt már a Miska is tudja, hogy az váltó-munka.

De még a legény is megállt a mustázásban s álmélkodva ütötte rá a fejével, hogy ez már aztán csakugyan tiszta igazság ám.

S azt hitte a derék Loncsár András, hogy ezzel végkép letromfolta a leánya felfogását az ő és a fiatal ügyvéd rangbéli különbségét illetőleg.

A gyütt-ment fiskális pedig szerette a tréfát. Elismerően azt, hogy takarosán kicsúfolta őt az ő leendő apósa, igyekezett azt neki vissza-szolgálni.

Tudta azt, hogy szép szerivel ugyan meg nem nyeri nemes Loncsár uram kegyét, azt a sztratégiát gondolta ki, hogy boszantásaival fogja kifárasztani a nyakas bölcsét....

Közben-közben pedig minden kínálkozó alkalmat felhasználott, hogy a szép Judit szívét még jobban-jobban a magáéhoz forraszsza, nem egyszer megtörténvén biz' az, hogy a légyottokon hirtelen búcsúzás szüksége állván be, tágasabbnak nézte az ablakot, mint az ajtót...

(Folyt. köv.)

KÖLTÉSZET ÉS VALÓSÁG.

Adolár rég bálványozta
A kis himzett papucsot,
Úgy szereté ha belőle
Habzó pezsgőt ihatott.

Igy volt a kis papucs néki
A «szerelem pohara», —
Üritgeté kéjjel, égőn...
Ó milyen gyönyör vala!

Házasodott, — és a sorsa
Megtréfálta Adolárt:
Papucs alakban üriti
Az életnek poharát!

Haan Béla.

CZIGÁNY REZIGNÁCIÓ.

Fiatal cigány: Azt prédikálta a pap, hogy ha jól viseljük magunkat, akkor menyországba jutunk.

Óreg cigány: Bibas! mit írs vele? a cigány ott is csak a kert alatt fog lakni.

AZ NEM OK.

Rákóczy Izrael úr bement az ő fiával Izidorral egy vendéglőbe. Szeretett volna egy kicsit büszkélkedni a francia tudományával. Megszólítja a pinczért büszke francia orrhangon:

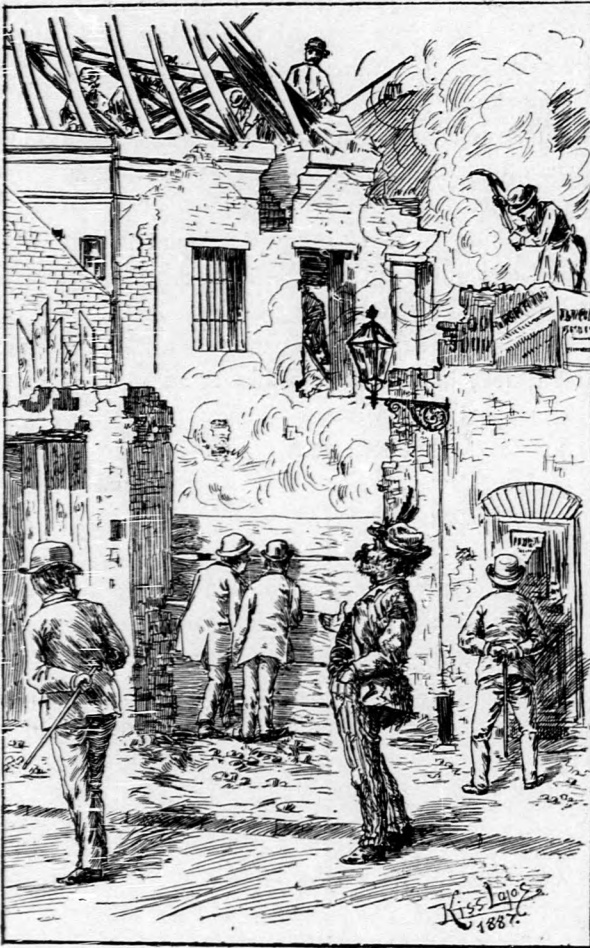
— Garkon! Garkon!

De a pinczér csak nem akar engedelmeskedni a hívásnak. A papa haragszik. Izidor figyelmezteti apját:

— Táte! az nem garkon, annak van egy cedille.

— Nü? és ha van neki egy cedille, azért nem jöhet? förmed reá a papa.

ELISMERÉS.

Csavargó: No, csakhogy valahára lebontják már ezt a rozoga épületet! Az ember soha se hajtotta le benne biztosan a fejét éjjeli nyugalomra. Látszik, hogy velünk is törődik a hatóság.

SZEGÉNY POÉTA!

— Hm! Olyan verset írni, mint a milyet Petőfi írt, tudnék én akárhányat, az nem nehéz: de bezzeg nehéz ám olyan embert kerítenem, a ki ezt el is hiszi.

FOGALOM ZAVAR.

— Mit akarsz itt dade? riad a kapu alatt libalopás czéljából ögyelgő cigányra a háziúr fia.

— Kenyergék alássan, kezsit-lábát csókolom á nagyságus úrnak, ázst a ross fazsekat szeretném, a mi ott van a ludak kest.

— Micsoda? Mi kell neked?

— Ákárom mondani, a mi ott van a fácsánok kest.

— Eh! nincs itt a te számodra semmi rossz fazék, pakolj kifelé! — tessékeli a cigányt az úr.

— Hüm! de biske, minek mondjam hát azsokat a nyomorút libákat? szól a cigány a kapun kifelé mentében.

CZIGÁNY FELFOCÁS.

Pap: Tudod-e cigány, hogy az isten földből teremtette az embert?

Czigány: Nemis a legjobban van azs.

Pap: Már miért, more?

Czigány: Kőből vagy vasból tartósabb lett volna, de ő is csak azst nézste, hogy mibil kerül olcsóbbá.

Szobaleány: (Magában.) Nem szégyenlik magukat! Férj és feleség és mihelyt szerit ejthetik, mindjárt csokolóznak.

NINCS NEVE.

Utas: Hogy hívják a földes urakat ezigány?

Czigány: Nincs annak igazsi neve úram, azs apja valami Pál lehetett, mert ötöt úgy hívják: Pálffy.

A KOMPÁNIA-ISKOLÁBÓL.

Káplár: Infanteriszt Dobos! mi az a komisz kenyér?

Dobos: Komisz kenyér... ko.. komisz kenyér az, a kít a katona megeszik és jól lakik vele.

Káplár: Gyönyörű magyarázat. Hát akkor mi a kolbász?

Dobos: A kolbász az, a kít ha megeszik az ember, nem lakik jól hanem még többet kíván.

SOKNYELVŰSÉG.

— Hallotta-e komám uram, hogy a járásbiróné hat nyelvet beszél?

— Tudom sajnálja ónagysága, hogy nem beszélhet egyszerre mind a haton.

Anya. Ejnye, ejnye fiam, már újra elfeledkezel magadról, ismét többet iszol, mint a mennyit megbírsz? Látod, már nem vagy fiatal ember többé, feleséged, gyermeked van, benőhetett volna a fejed lágya. Gondolj a jövőre is; így nem élhetsz folytonosan. A sok végre is megárt. Nem veszed észre, hogy az ital butít? Rajtad már is észrevehető bizonyos merevség az orrodon, ami a sok szeszes ital élvezetének tulajdonítható... Legyen már eszed s gondolj családodra is!...

A fiú (ki valóságos bűnbánó arcot vágott a morális leczkéhez): *Na, de már erre iszom egyet!...*

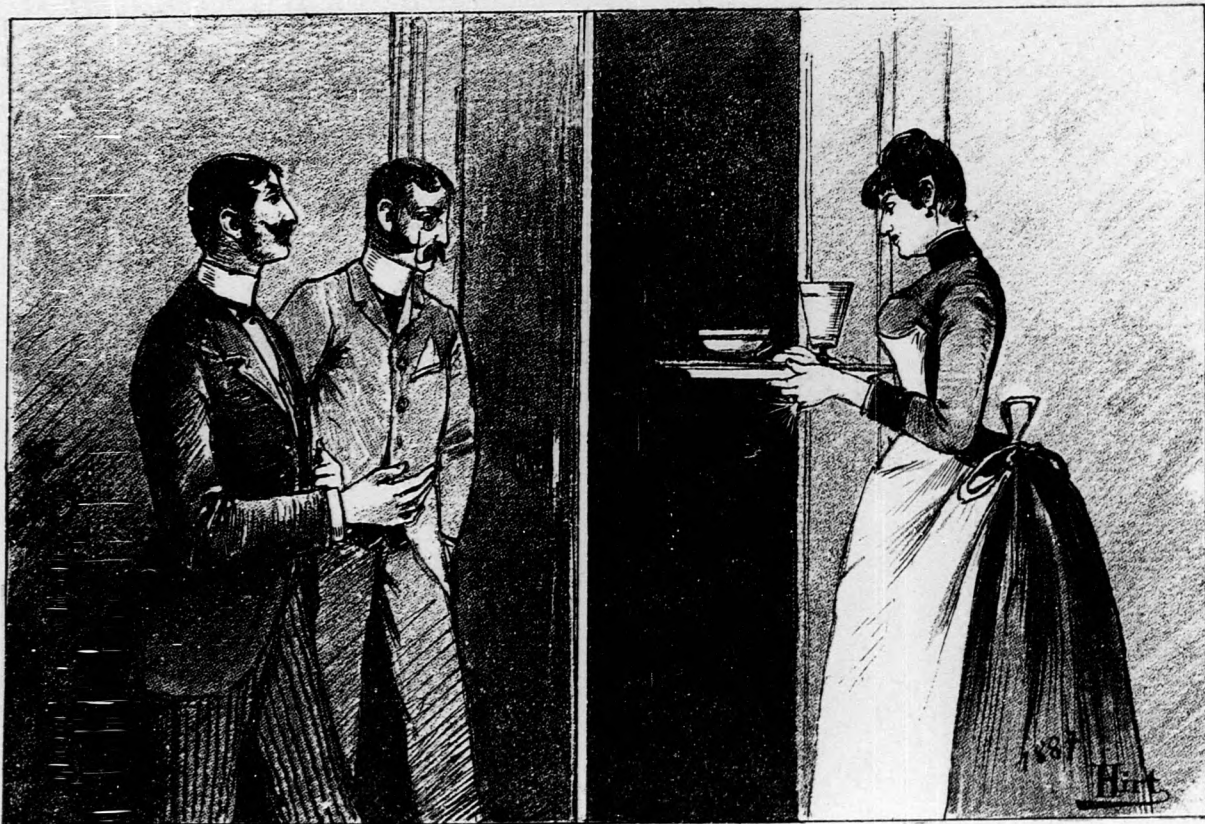
FALUSI UDYARLÓ.

— Nagysád, miért csokolt az asszony kezét nagysádnak? — *bolond az?*

KI MIVEL TUD, AZZAL FIZESSEN.

— Kérem uram, ajándékozzon meg valamivel.
 — Jaj, barátom, én is szegény ember vagyok; színesz vagyok — —
 — Hát akkor tessék egy nőtát eldanolni, oszt kvittek vagyunk.

I. vendég: Nézzd csak te: az itteni szobalánynak gyémánt gyűrűje van.

II. vendég: Hamis lesz az.

I. vendég: No, már én is azt hiszem, hogy vagy a gyűrű hamis, vagy — ő maga.

H O L D A K.

Nyári éjén, fenn az égen
Járt, kelt a hold nagy kevélyen.
S utcasarkon gyarló lámpa,
Mint haldokló fénybogárka,
Bágyadt sugárt hinte széllyel...
Nézte a hold mérges képpel
S boszankedett: ez a semmi
Akar nálam nagyobb lenni?
Nálam, a ki száz világot
Büszke fényvel általjárók;
S az éjet is nappá teszem,
Úr vagyok földön, tengeren.
Nálam a ki... szolt volna még,
De távolnan dörrent az ég.
S mint felriasztott falkavad
A felleg százfelé szaladt.
De a vihar nyomába járt,
Hátul került, majd szembe szállt,
S testéből, mint véreb szokott
Jó darabot kiszakgatott,

S rongyokba tépett tetemét
Az égen eldobálta szét;
Mint hosszan ömlő vérpatak
A zápor zúgva megszakadt...
... Itélet jött, minőt talán,
Nem láthatni évek során.
Megrendült az egész világ —
Tető nyögött, roppant az ág!
Mint örült agyon gondolat,
Villám cikázott, járt, szaladt
S tüzet szórt a sötét egen —
Lapúlt az ember ide lenn,
Szemet hűnyt, álmot tettetett,
Pedig voltakép — reszketett.
S a hold, a büszke kérkedő?
Fényével biz' nem tört elő!
Órult: egy felleg-darabot
Hogy nyakába akaszthatott.
Aludni ment s pár hét letelt
A míg ismét felkelni mert.

S nem úgy a mécs! szegényke nem!
Ő csak pislákkolt csendesen,
Botorkáló lábom alatt
Világosita útsarat
S míg hálásan néztem reá
Lelkem valami elfogá.
Eszembe tünt: épp így megyen
Emberek közt is ide lenn!
Üres fejek — fénylő holdak,
Elöl járnak, világolnak:
De mihelyt kis vihar támad,
Eltűnik mind! nem is láthadd!
S a világ, — ha rémes éjjel,
— Ezer baj közt — szelid fényvel,
Iczi-piczi mécs sem égne,
— Biz még többször félre lépne!

Bodnár István.

Egy hajtó-vadászat eredménye.

NAGY KEGY.

Úrnő: (A szobalányához.) Nézze, Miczi, itt van egy regény; nekem nem akarózik végig olvasni, hát a többit olvassa el maga.

A CORPUS DELICTI.

Hivatalosolga: Nagyságos elnök úr! a bíró úr visszaküldte ezt a percesomót, osztán azt mondja, hogy nincs mellette a korpusz delikti. — Törvényszéki elnök: Nesze, itt van egy forint, végy a vasártúsnál egy konyha-kést, tedd az irat-csomóhoz s úgy add át a bíró úrnak.

(Ez még akkor történt, mikor a Deák-emlék faköpnegyben volt még.)

Vidéki atyafi: Ugyan kérem alássan: mi lehet itt ez a micsoda?

Fővárosi úr: Ez, barátom, a Deák Ferencz-emlék.

Vidéki atyafi: Hm! Nagyon jó! Egészen olyan egyszerű, mint az öreg úr volt.

EMLEKEZZÜNK RÉGIEKRŐL.

Régen volt. Az idejét sem tudnám már megmondani, mikor a végtisztességet adtuk meg szegénynek. Pedig de szerettük mindannyian, ott volt a temetésen az egész város s kisirt szemekkel mentünk a hetesvári «görög» Káterák nagyúram koporsója után. — S miért e nagy ragaszkodás? mivel tudta magát az egyszerű boltos annyira megkedveltetni? — Talán nagy gazdagsága által? Nem, az mellékes volt ránk nézve. — Talán mert jófajta árúkat tartott boltjában s lelkiismeretes mértékét adott? Az sem, hisz ugyanaz megtalálható másnál is. De hát miért, mi különös tulajdonsággal ruházta fel az öreget a természet, hogy mégis annyira kedveltük őt? Mivel? nos hát megmondom: páratlan humorral s csak is szórakozás végett kerestük fel, jól-lehet mi sem voltunk mentek viczezeitől. — Egyiknek paprikát kevert dohányja közé, másiknak kénkövirágot, egyik nap tubákot fújt szét, hogy mind a megfulásig prűszköljünk, másik nap meg «Juckpulver»-rel (meg-

követem alássan Szarvas Gábor urat, de erre nem akadt még eddig magyar szó) bekent kezeivel simogatta végig orczáinkat.

De mindez nem hasonlítható a doboosi bíró esetéhez, az ám csak a tréfa! — Hát bíró úr ő kigyelme egyszer csak fejébe veszi, hogy ő nem lát jól, pápaszem szükséges, pedig valóságos sas-szemei voltak. Beállít tehát Káterák uramhoz s nagy fenynyen ókulárét kér. Az egész készletet, mind a tizenkét darabot egytől-egyig felpróbálja, de csak oda lyukadt ki a dolog, hogy egy sem alkalmazkodott az ő megrökönyödött szemeihez. — Azonban Káterák bácsi ekkorra már átlátott a szítán, tudta könyv nélkül hol rejlik a «bibi». — Gyorsan felkuszik a pultra, kotorász egy ideig a sok lim-lom holmi között, végre hosszas keresés után fontoskodó arccal huz elő valami bőrtokfelébe dugott szemüveget. — Rálehel, törülgeti, keresztül tekint rajta, valljon tiszta-e s azután ráilleszti a bíró orrára. — A bíró bámulatában majd hanyatt vágódott, soha életében sem látott különben s milyen olcsó: meg Pesten sem kapná meg azon az áron. Örömmel ballag haza, már az ajtóban kiáltott az anyjuk után, olyan türelmetlen volt, hogy megmutathassa neki a csoda-ókulárét, a mint ő azt útközben elkeresztelte s akkor veszi észre, mikor leemeli az orráról, hogy biz' abból mind a két üveg hiányzik.

Haragudott eleget a «görög»-re, hogy bíró létére úgy csúffá tudta tenni őtet, de jó leczke volt, mert kigyógyult rögeszméjéből.

Azt sem lesz érdektelen megjegyezni, mikép sürgönyözött a földesi gazdaember fiának. — Beköszönt egy reggel Bugyi gazda Káterák uramhoz s elbeszéli, hogy disznóölés lesz nála s a torra fiát is szeretné hazahívni, ki nagyon-nagy úr Pesten, az Angol-banknál vagy mifélenél van állomása s úgy szeretik meg annyira megbiznak benne, hogy senkivel el nem hozatnák s küldetnek a leveleket és csomagokat, mint ő vele, pedig sokszor tarisznyaszámra van.

— Mondja csak Káterák nagyúram, kigyelmed oskolázott okos embőr mint az én fiam, hát olylyat hallottam a falunkbéli magamszörű parasztnipsigtől, hogy mán afféle masinya is létezik, a mölyik köd előttem, köd utánam egy minutomban elviszi az üzenetet oda, hová kik; 'dok hát nem sajnálnik egy kis költséget sem, azon szeretnék irni a fiamnak, csak nem l'om hol lehöt.

— No bátyám uram, kendnek okos ötlete támadt, hogy bejött hozzám kulimázt vásárolni, — szólt hozzá ünnepélyesen Káterák bácsi, épen itt nálam kell telegrafirozni, de az egy kissé sokba kerül.

— Nem baj az nagyúram, csak tessik hát beszélni vele, az öles hó-utczában 7 numera alatt, a második garádicsnál, lefelé, a jobbra nyíló ajtó az övé.

— Azonnal gazd'ram, — mondja erre Káterák bácsi és előveszi a *dohányvágó kést*, ütöget rajta vagy öt perczig s lefizettet érte magának 1 forint 46 krajczárt. A gazda pedig várhatta fiát, magától értetődik hiába.

Ebből a két esetből láthatja mindenki, miért szerettük úgy az öreg urat s miért sirattuk meg annyira halála után.

PRAKTIKUS!

(Búcsun, mielőtt a verekedés megkezdődne.)

Egyik legény : Czimborák, gyerünk be elébb és igyunk egy kis enyhítő körülményt.

NÉMET NYELV.

Nem oly ellensége a hidegnek a cigány, mint volt az én Gyula barátom a német nyelvnek.

Bizonyára ez ellenszenvnek róható fel, hogy a német nyelvi előadásokat rendszeren arra használta fel, hogy pótolta azt, a mit éjjel ellumpoltak: az alvást. Természetesen körülötte ülő társai kaptak az alkalmon. Hol a fülét, hol meg a haját ránczigálták meg, előidézővén ezáltal olyan zajt, a mi a különben nagyon türelmes professzort végre is kihozta a sodrából:

«Ejnye domine... mi az ördögöt zavarja meg folytonos közbeszólásaival az előadásomat?»

Az éppen ekkor is szunyókáló Gyula barátom a körülülte ülők oldalbaütéseitől figyelmeztetve, hogy e szavak tulajdonképen hozzá lettek intézve, felemelkedik helyéről és az álmos emberek nevetséges tekintetével néz a jeles professzorra.

«Igen, igen... azt kérdezem, hogy miért diskurálgat az előadásaim alatt?»

Az ily meg nem érdemelt megrovás sértette Gyula barátomat és méltatlankodva dobja oda:

«Bocsánatot kérek, de tévedni méltóztatik, mert én az egész előadás alatt aludtam!»

KATONÁK.

Kapitány Hapták : (az egy éves önkénteshez): Micsoda maga a közéletben?

— Kapitány urnak jelentem alálassan én doktor juris vagyok.

— Tud-e írni és olvasni?

KÓRHÁZBAN.

Orvos : Hát hogy érzi magát éjjel? Alszik-e sokat, nem-e?

Beteg : Oh, dehogyan alszom, dehogyan alszom! Inkább soha egy csöppet sem alszom.

Orvos : Soha egy cseppet sem? hogy lehet az?

Beteg : Hm! nagyon könnyen, kérem alálassan: hiszen éjjeli bakter vagyok.

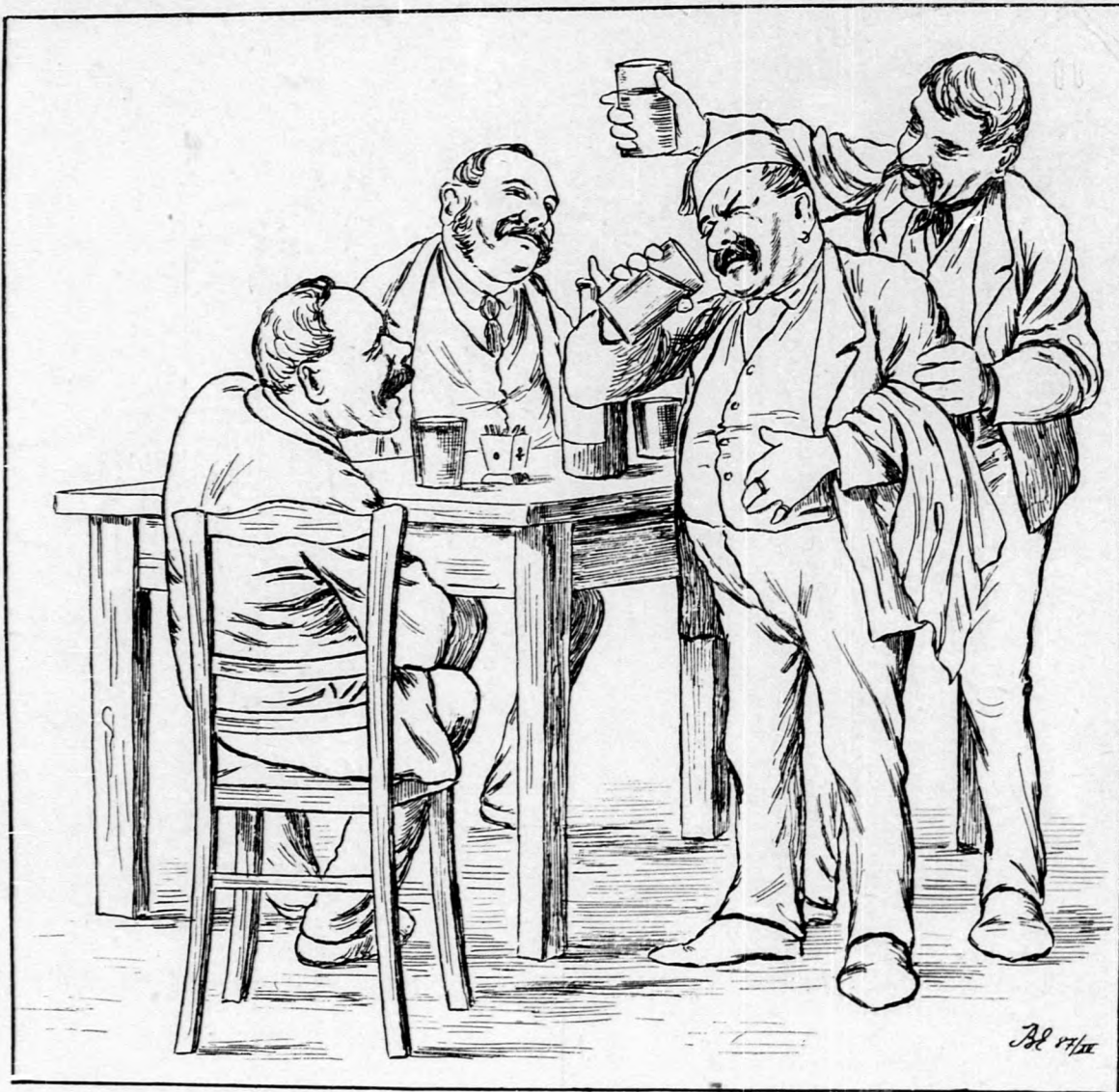
GAZDAGSÁG MÉRTÉKE.

— Nü, ollejan gazdag ember, mint te, megtehet...

— Wie hajszt? gazdag ember, én? mikor még csak első feleségem van?

BARÁTSÁGOS VENDÉGEK.

- No, kocsmáros úr, hát hogy megy az üzlet az új helyiségben?
 = Jól menne, csak egy hiba van a dologban, t. i. hogy a vendégeim nagyon barátságosak hozzám.
 — Hát'szen annak csak örülhet.

= Dehogy örülhetek: mindig kínálkoznak, kínálkoznak s nekem muszáj a saját boromból inni.

A KÖZSÉG KÉRELME.

Bíró: Csés jó napot kívánok, főtisztelendő uram; ehun megest itt vónék.

Pap: Mi baj hozta ide, bíró uram?

Bíró: Nem egyéb, főtisztelendő uram, mint hogy szépen megkérjem a község nevében: méltóztasson esőért imádkozni, mer' nem tudunk már hová lenni a nagy szárazság miatt.

Pap: Jól van, bíró uram, én megteszem, de jóelőre tudom, hogy nem lesz az imádságnak semmi foganatja, mert a barometrum még mindig rosszul mutat.

BIZONYITYÁNY.

Diák: Tessék az indexemet láttamozni, tanár úr.

Tanár: De én uraságotat soha nem láttam az én előadásaimon.

Diák: Igaz, de a tandíjat csak úgy fizettem.

Tanár: Nos hát mit akar? mit írjak be?

Diák: A mit tetszik.

Tanár: (Irja.) *Soha nem látott szorgalommal hallgatta az előadásokat.*

Óvatosság!!! Az utóbbi időkben a közön-
ség részéről gyakran merült
már fel az a panasz, hogy az egyedül valódi s a nagy közön-
ség előtt már számos évek óta oly közkedvelt Brandt **Rich.**
gyógyszerész-féle schweiczi labdacok helyett, drága pénzéért
utánzásokat kap. — Igen ajánlatos volna tehát, mindjárt a
vételnél a doboz körül levő használati utasítást eltávolítani s
meggyőződni róla, vajjon a rag zímen van-e vörös mezőben
fehér kereszt, s kiváltképen hogy azon a Brandt **Rich.** név
rajta áll-e. Minden más kiállítású s Brandt **Rich.** gyógyszerész
féle schweiczi labdacok gyánánt eladott készítmények vissza-
utasítandók.

Városligeti Artézi-forrás.

Az artézi kút vize a nem alkalikus, csekély kén-
tartalmú vizek közé sorolható s már eddig is jó sikerrel
használtatott u. m.

1. Az emésztő szervek bántalmainál különösen idült
gyomor-hurutoknál, gyomor-görcsöknel és májbajoknál.
2. Idült csúznál, köszvénynél és azok utóbántalmái-
nál, minők: izületi merevségek és csontdagasztatok.
3. Lobos kórfolyamatok után felmaradt izzadmányok
eloszlátása.
4. A garat és légső idült hurutos bántalmainál ré-
szint öblítés, részint belégzés alakjában.
5. Vese-bántalmaknál.
6. Idült bőr-bántalmaknál, a mennyibe nemcsak
a víz hőfoka, hanem annak kiváló **nagy mennyi-
ségű szén-sav-tartalma** a külbőr idegeire nagy be-
folyással van.
7. Idült fekélyek és sebek gyógyításai folyamatának
gyorsítási céljából. E víz megrendelhető a városliget-
ben az artézi kút irodában és az e célra meghatal-
mazott tőzsdékben is.

*Egy puttony víz ára földszint és I. emeletre
20 kr. II. III. és IV. emeletre 25 kr.*

A vállalkozó.

Legalkalmasb ajándék!

STERNBERG ÁRMIN

hangszergyára Budapest, VII., Kerepesi-út 36. sz.

LEGÚJABB HARMONIKA-FUVOLA 12 billentyűvel, kellemes
hangokkal: bárkinek igen kellemes mulató-eszköz. Ára 2 ft.
Mindennemű hangszerek nagy raktára. 200 képpel díszített
nagy hangszerkatalógus kívánatra ingyen. Harmonikáról külön
árjegyzék. Javítások pontosan teljesítettek.

Mertens és Társa

első rangu

4681

fényképészeti műintézete

Erzsébet-tér 7., a bécsi-utca sarkán.

* Legnagyobb műterem csoport-felvételekhez. *

☛ Olajfestmények. ☚

Megjelent és kapható

a **PALLAS** irodalmi és nyomdai részvénytársaság ki-
adásában (Budapest, Kecskeméti-utca 6.)

Nyilvántartási utasítás

a cs. és kir. hadsereg és hadi tengerészet számára.

I. rész:

A legénység állományába tartozó egyének.

☛ **Hivatalos kiadás.** ☚

Kiadta a magyar kir. honvédelmi miniszterium.

Ára 45 kr.

„THE GRESHAM“

életbiztosító-társaság Londonban.

Fiók Ausztriában:

Fiók Magyarországon

BÉCS,

BUDAPESTEN,

Gisellastrasse 1, a társaság
saját házában.

Ferencz József-tér 5. és 6.
a társaság saját házában.

A társulat vagyona . . . frank 94.408,165,26

Evi jövedelem prémiák és ka-
matokban 1886. jun. 30-án . . . 18.558,201.15

Kiadások biztosítási, járadék-
szerződések és visszavéte-
lekre stb. a társulat fön-
állása óta (1848) több mint . . . 177.916,462.50

Az utolsó 12 havi üzleti idő-
szakban a társulatnál . . . 61.584,975.—

frankért új ajánlatok tétettek,
mi által a társulat fenállása
óta tett ajánlatok összege . . . 1.452.748,304.58

francra rúgnak.

Prospektusok, valamint minden egyéb fölvilá-
gosítások nyujtatnak az osztrák-magyar mon-
archia minden nagyobb városaiban ügynök urak
és az **osztrák és magyar fiókok** által. 10

Folyó évi január 14-én sorsolása a
magyar jelzálogbank 100 forint névértékű
4°-al kamatozó
nyeremény-kötvényeinek

Főnyeremény **50,000** frt osztr. ért.

Minden sorsjegy legalább 100 frttal visszafizettetik s a sorsolási terv értelmében egy sorsjegyre több ízben is eshet nyeremény. — 1888-ban három sorsolás, és pedig

kétszer

egyszer

ötvenezer forint

százezer forint

főnyereménynyel.

A nyeremény kötvények 15 havi részletfizetésre is kaphatók összesen 108 forintért.

Magyar leszámítoló- és pénzváltóbank

Budapest, Dorottya-utca 6.

4752

Több száz szobára folytonos készletben tartok
asztalos- és kárpitos-butort

a legegyszerűbb kivittől a legfinomabbig csakis szolid minőségben legolcsóbb gyári árak mellett

STEINBACH SÁNDOR

kárpitos, diszitő és butorgyáros

Budapest, Ferencz József-tér 6.

a láncziddal és az új rendőrségi palotával szemben.

Menyasszonyi kelengyéknek és nagybörmű berendezéseknél megfelelő engedmény. Különösen ajánlható: A kedvelt **ruganyos ágybetétek** (egész ágyberendezés egy darabban) **dbja 12 frt.** Ugyanez mint **ottomán** használható **14 frt.** a **hirneves garçon-támlányok** (támlány-ágyak) **30 frt.** saját szabadalmazott találmány. 4060

Kívánatra raktárom egyes butordarabjainak eredeti fényképét megküldöm.

Figyelmeztetem a t. cz. közönséget óvakodni a fővárosban egy idő óta napfényre vergődött oly sokatigérő butorcégektől, mint asztalos társaságok és szövetkezetek, valamint butorelárusítóktól magánlakásokon, állítólag uraságok elutazása elhalálozása (a lakás egyszersmind bérbeadása mellett) vagy egyéb okok miatt, melyek majdnem kivétel nélkül a t. cz. közönség ámitására és tévutra vezetésére szolgálnak; azon helyzetben vagyok szolid gyártmányokat olcsóbban szállíthatni, mint az itt megjelöltek csábító eljárásuk daczár.

A PALLAS irodalmi és nyomdai részvénytársaság könyvkiadóhivatalában (Budapest, IV., Kecskeméti-utca 6. szám) kapható:

NEMZETGAZDASÁGI

ÉS

STATISZTIKAI

ÉVKÖNYV.

Szerkeszti:

DR FÖLDES BÉLA.

Harmadik évfolyam, 1886.

Ara füzve 3 frt 20 kr.,

kötve 4 frt.